

בית משפט לענייני משפחה בנצרת

תמ"ש 12793-05-10 ש' נ' ז'

תמ"ש 12867-05-10 ש' נ' ז'

תיק חיצוני:

בפני כב' השופטת רונית גורביץ

תובעת ע' ש'

ע"י ב"כ עוה"ד גלית ביטון לנקרי

נגד

מ' ז'

ע"י ב"כ עוה"ד יהושע רובין

נתבע

כותרת "פסקדין":

דחיית תביעה להכרה בצדדים כידועים בציבור

פסק דין

השאלה המונחת לפתחי הינה האם הצדדים היו ידועים בציבור.

א. רקע כללי והשתלשלות ההליכים בין הצדדים

1. התובעת והנתבע הכירו זה את זה בשנת 1996. עת הכירו הצדדים הייתה התובעת בת 23 והנתבע היה בן 18 שנים. מערכת היחסים ביניהם החלה מאוחר יותר בשנת 2000 שעה שהתובעת הייתה גרושה עם שתי ילדות, האחת רכה בגילה. הצדדים משתייכים לדתות שונות התובעת יהודייה והנתבע מוסלמי.

2. הצדדים קיימו מערכת יחסים זוגית במשך כ- 10 שנים. המחלוקת ביניהם נסובה סביב טיבה של מערכת יחסים זו – האם עלתה כדי חיי משפחה כבעל ואישה וניהול משק בית משותף (כטענת התובעת) או שמא מדובר במערכת יחסים פתוחה המושתת על יחסי אישות ובילויים שתוחזקה כספית ע"י הנתבע.

3. היה ותביעתה של התובעת להכרה בה כידועה בציבור תתקבל, אזי יהיה מקום להידרש לשאר הסעדים שנתבעו על ידה בהליך נפרד.

4. בתיק זה הובאו ראיות ונשמעו עדים.

מטעם התובעת העידו – אימה, אחותה ושכנה. מטעם הנתבע העידו שני אחיו ומוכר הרכב.

ב. טענות הצדדים

טענות התובעת:

5. התובעת טענה כי הצדדים ניהלו חיים משותפים ומשק בית משותף, ותכננו יחדיו את חייהם ועתידם המשותף.
6. לטענתה, היא תמכה בנתבע לאורך כל השנים באופן שאפשר לו להתפתח מקצועית ולהגדיל את הכנסותיו בעוד היא דאגה לכל ענייני הבית, ובין היתר, אוכל לנתבע, כביסה, קניות, ניהול חשבונותיו של הנתבע וכו'. עוד טענה כי הנתבע התנהג אליה כאל אשתו לכל דבר ועניין, והיא זו אשר ניהלה את כל ענייני הכספיים ואת כל עסקיו שהלכו והתפתחו במהלך החיים המשותפים.
7. עוד טענת כי היא נהנתה מרווחה כלכלית שאפשרה לה רמת חיים גבוהה אשר התבטאה בין היתר ברכישת ביגוד יוקרתי, טיסות לחו"ל, מנוי בקאנטרי קלאב, קניית תכשיטים ועוד. בהמשך מתארת כי בזמן היותם יחד, העניק לה הנתבע מתנות רבות, בילויים, מסעדות, הצדדים נסעו כ- 4 פעמים לחופשות בחו"ל ונופשים בארץ, בילוי במועדונים מידי סוף שבוע והכל במימונו הבלעדי של הנתבע.
8. התובעת טענה כי פיתחה בנתבע תלות כלכלית. היא לא עבדה כלל והייתה סמוכה על שולחנו. הנתבע הוא זה אשר שילם את כל הוצאות הבית ונשא בכל הוצאות המחיה המשותפות של הצדדים ושל הקטינה. בהמשך פירטה התובעת את הרכישות שנעשו ע"י הנתבע: הנתבע רכש מקרר ומכונת כביסה לדירתם המשותפת ושילם באמצעות כרטיס האשראי שלו, כן רכש דלת כניסה לדירתם המשותפת בכרטיס האשראי שלו, שילם בהוצאות קבע מחשבונו עבור כל הוצאות הבית, מימן עבור התובעת קורס גישור בעלות של 6,000 ₪, רכש לתובעת רכב מסוג הונדה אקורד שנת ייצור 91, ולפני כן רכש לתובעת רכב מסוג וולוו.
9. זאת ועוד, הצדדים אירחו בביתם בני משפחה וחברים של הנתבע, והנתבע התייחס לתובעת כאל אשתו, ואף משפחתו של הנתבע הכירה בתובעת כאשתו של הנתבע.

10. יתירה מכך, הצדדים בנו יחדיו את ביתם ב***** ואליו היו אמורים לעבור לאחר סיום הבנייה. לטענתה, ליוותה את הנתבע בכל שלבי בניית הבית והייתה אחראית על כל עיצובו.

11. לפני כשנה הודיע לה הנתבע כי ברצונו להתחתן עם אישה בת דתו וזאת על מנת לרצות את בני משפחתו. לטענתה, הנתבע הצהיר בפניה כי היא תמשיך להיות אשתו הראשונה והעיקרית לכל דבר ועניין, אך התובעת סירבה בכל תוקף והצדדים נפרדו.

12. לפיכך, מבקשת התובעת ליתן פסק דין הצהרתי הקובע כי הצדדים ידועים בציבור, וכי היא זכאית למחצית מהרכוש והכספים שהצטברו אצל הנתבע במהלך החיים המשותפים.

טענות הנתבע:

13. בפתח כתב התביעה טען הנתבע כי יש לדחות את התביעה על הסף היות ולא התקיימו בין הצדדים יחסים של ידועים בציבור, והיות וביום 14.06.09 חתמה על תצהיר לפיו היא מוותרת על כל הזכויות שלה כנגדו ומבטלת את שתי התביעות שהגישה נגדו (תמ"ש 11450-05-09 ותמ"ש 9891-05-09) וכי אין לה שום דרישות ו/או תביעות כנגד הנתבע. לטענתו, התובעת הסתירה בכתב התביעה ובתצהיר עדותה הראשית כי הגישה שתי תביעות דומות והן נמחקו בעקבות תצהיר זה שחתמה עליו ונערך כחודש לאחר הגשת התביעות על ידה.

14. בתצהיר עדותו הראשית מתאר הנתבע באריכות את התפתחות הקשר בינו לבין התובעת. הנתבע הכיר את התובעת בהיותו בן 18 שנים. החל משנת 96' התפתחו מידי פעם יחסי מין כאשר התובעת היא היוזמת והמדריכה והוא נגרר לאחר פיתויה של התובעת. בשנת 98' הכירה התובעת קבלן מירדן ולא היה כל קשר בינה לבינו. בשנת 2004 נולדה לתובעת ילדה מחסיה עם אותו קבלן וזאת לאחר שכבר היה לה ילד מגבר נוסף. בשנת 2004 חידשה התובעת את קשריה עם הנתבע אשר היו על בסיס מיני ובילויים בלבד, כאשר הילדה שנולדה לה הייתה בת חודש. בשנת 2008 הקשר ביניהם נותק, לאחר שהתובעת שוב יצרה קשר עם אחר והרתה מיחסיה עימו. הנתבע טוען כי התובעת הסתירה באופן מכוון את קשריה עם הגברים השונים.

15. הנתבע מכחיש את טענותיה וטוען כי הצדדים לא התגוררו תחת קורת גג אחת, למעט פעמים שהנתבע התארח בביתה של התובעת. לא היו ביניהם חיים משותפים ומשק בית משותף, והקשר היחיד בינו לבין התובעת היה על בסיס מיני בלבד.

16. עוד טוען הנתבע כי מעולם לא תכנן לבנות עתיד משותף עם התובעת. לטענתו, "ראה בתובעת אובייקט מיני בלבד" (סעיף 17 לכתב ההגנה). יחסי הצדדים, לטענתו, לא חרגו מקשר בילויים וקשר אינטימי בלבד.

17. הנתבע הביע בפני התובעת תכניתו לשאת אישה מוסלמית, כפי המקובל במשפחתו, וכי לקשר בינו לבין התובעת אין כל עתיד וייפסק לאחר האירוסין. משעה שהנתבע התארס ביום 15.05.09 לא היה לו קשר כלשהו עם התובעת. הנתבע מעולם לא הציג מצג כלשהו כאילו הוא עומד לשאת את התובעת לאישה. להיפך. הוא תמיד נהג לומר לתובעת כי הבסיס ליחסיהם הוא אינטימי ובילויים. התובעת ידעה בכל תקופת היחסים עימו כי הוא עומד לשאת אישה מוסלמית ומעולם לא דובר עימה כי היא תהיה אשתו.

18. לגבי הרכישות, טען הנתבע כי התובעת השתמשה בכרטיס האשראי שלו היות והיא טענה כי אין לה חשבון כלל, ולמעשה התובעת היא זו אשר שילמה את כל התשלומים. בכתב הגנתו ובתצהיר עדותו ציין הנתבע כי התובעת התנהלה באופן פלילי בהנפקה של קבלות פיקטיביות ומכירתן, במשך תקופה ממושכת, דבר שגרם לה הכנסות רבות, ושלוטונות מע"מ נקטו נגדה בהליכי חקירה והעמדה לדין. לטענתו, התובעת צברה כספים רבים באופן לא חוקי, אולם על מנת להלבין את הכספים שהרוויחה ביקשה ממנו התובעת לשלם תשלומים שונים, בעיקר בכרטיס אשראי והיתה משלמת לו את התשלומים חזרה במזומן. לטענתו, התובעת עדיין חייבת לו כ-150,000 ₪ שלא שילמה לו בתור כספים שניתנו לה במזומן.

19. הנתבע מעולם לא שיתף את התובעת בבניית ביתו, ומעולם לא דובר בין הצדדים כי התובעת תתגורר ב**** או כי הצדדים יתגוררו אי פעם יחד. כמו כן, לתובעת לא היה כל קשר שהוא לבניית הבית ועיצובו.

20. לפיכך, אין התובעת זכאית לסעד כלשהו לו היא עותרת, ויש לדחות את התביעה על הסף ולחייב את התובעת בהוצאות משפט.

ג. ידועים בציבור – המתווה הנורמטיבי

21. בפסיקה נקבעו שני תנאי סף מצטברים לצורך ההכרעה בקשר להיותם של בני זוג ידועים בציבור: **חיי משפחה וניהול משק בית משותף**.
) ע"א 621/69 נסיס נ' יוסטר, פ"ד כד(1) 617 וע"א 79/83 היועמ"ש נ' שוקרון, פ"ד לט(2) (690).

א. **היסוד הראשון** של "חיי משפחה" מורכב מחיים אינטימיים, חיי אישות כבעל ואישה, המשותפים על יחס של חיבה ואהבה, מסירות ונאמנות, המראה שהשניים קשרו את גורלם זה בזה. אחד המבחנים המרכזיים בפסיקה לקיום "חיי משפחה" הינו **תקופת חיים**

משותפים משמעותית . הרצון והמחויבות למסד קשר קבוע וארוך טווח הינו אחד מהמוטיבציות של בני זוג לקיים קשר נישואין פורמלי ולקבל על עצמם את מערך הזכויות והחובות הנובע ממעמד זה. לפיכך, בניסיון לבחון אם אכן מערכת היחסים בין הצדדים מדמה מערכת יחסים של זוג נשוי (שרק במקרה זה יוכרו כ"ידועים בציבור"), יש להתחקות אחר **אומד דעתם של הצדדים** לעניין קביעות הקשר ומיסודו. ותקופת חיים משמעותית מהווה **אינדיקציה לאומד דעתם** של הצדדים לקיים קשר קבוע ארוך טווח נושאחובות וזכויות הדדיות, ולפיכך הינה מרכיב בעל משקל רב בבחינת קיומם של "חיי משפחה" (ע"מ (חי') 264/05 פלונית נ' אלמוני (פורסם במאגרים [פורסם בנבו])).

ב. **היסוד השני** הוא ניהול משק בית משותף שלא מבוסס מתוך הצורך האישי של נוחות, כדאיות כספית או סידור ענייני, אלא כפועל יוצא טבעי מחיי המשפחה המשותפים, כנהוג וכמקובל בין בעל ואישה הדבקים אחד בשני בקשר של גורל חיים. (ר' רע"א 9755/04 **ביטון נ' קצין התגמולים**, [פורסם בנבו] פסק דין מיום 31.8.08, סעיף 18 לפסק דינו של כבוד השופט ריבלין). גם בבחינת קיומו של 'משק בית משותף', יש להתחקות אחר מאפיינים הקיימים בניהול משק בית על ידי בני זוג נשואים, כמו, **מגורים תחת קורת גג אחת**, ניהול חשבון בנק משותף וכיו"ב (ע"מ (חי') 264/05 פלונית נ' אלמוני [פורסם במאגרים] 04/05/2006).

22. שני היסודות משתלבים ושזורים זה בזה. מדובר בניהול חיי משפחה בעלי אופי מוגדר, שבאים לידי ביטוי בקיום משק בית משותף, תנאים אלה הם תנאים מהותיים. אין מדובר בדרישה ראייתית גרידא (ראה ע"א 6434/00 **דנינו נ' מנע**, פ"ד נו(3) 683).

23. בע"א 1966/07 **אריאל נ' קרן הגמלאות של חברי אגד בע"מ**, (9/8/2010, פורסם במאגרים [פורסם בנבו]) שב וקבע כבוד השופט דנציגר את תנאי חיי המשפחה וניהול משק בית משותף כתנאים מצטברים להכרה בבני זוג כידועים בציבור. הוא הוסיף, כי תנאים אלה הם בגדר מבחנים עובדתיים, ולכן גם השאלה אם פלונית היא ידועתו בציבור של אלמוני היא שאלה עובדתית שעל הערכאה הדיונית להכריע בה לפי התשתית הראייתית הנפרסת בפניו.

24. ריכוז הפרמטרים שנקבעו בפסיקה לצורך הכרעה ביחסי בני זוג כיחסי "ידועים בציבור" סוכם בתמ"ש (טב') 234-01-11 (מיום 16.8.13) כדלקמן:
א. מגורים משך שנים ארוכות תחת קורת גג אחת המשמשת להם מעון משותף, בה מעבירים עתותיהם לרבות ארוחות וסעודות משותפים;
ב. יוצאים ומבלים יחד, לבד ועם אחרים, נוסעים נסיעות משותפות לחו"ל;
ג. דואגים אחד למשנהו מי במימון ומי בביצוע מטלות הבית.
ד. מביעים דאגה האחד לשני ולמצבו ולהבטחת שלומו ובריאותו

ה. המבחן סובייקטיבי ודינמי. "אין לך מתכונת אחת של 'חיי משפחה' ב'משק בית משותף' המצויה אצל כל הזוגות הנשואים. שונים הדברים מזוג לזוג לפי השוני בגילם, השכלתם, מזגם, השקפת עולמם, ארץ מוצאם, הרגלי חייהם, מקצועם, מצבם הכספי, מצב בריאותם וגורמים רבים אחרים שלא נצליח למנותם ולמצותם".

25. באשר לשאלת נטל ההוכחה לקיומם של יחסי "ידועים בציבור", נקבע בפסיקה כי בשלב הראשוני, נטל ההוכחה רובץ לפתחו של הטוען למעמד של "ידוע בציבור", על פי הכלל "המוציא מחברו עליו הראיה", ובמקרה שלנו על התובעת (ע"א 714/88 נירה שנצר נ' יובל ריבלין, פ"ד מה(2), 89 (1991)).

26. נוכח ההכרה בעובדה שלא ניתן לגבש מתכונת אחת וקריטריונים מדויקים למונחים "חיי משפחה" ו"ניהול משק בית משותף" נקבע כי שאלת קיומם של תנאים אלה ראוי שתבחן על פי קריטריונים סובייקטיביים, דהיינו: כיצד ראו בני הזוג עצמם, את מערכת היחסים ביניהם. אין לחפש ואין לגבש קריטריונים נוקשים לדיבור "חיי משפחה" ולדיבור "משק בית משותף" (ע"א 79/83 היועמ"ש נ' שוקרן, פ"ד לט(2) 690).

המבחן הסובייקטיבי המשמש בסיס לקביעת היחסים בין בני זוג כידועים בציבור הביא להרחבת אמות המידה המאפשרות הכרה במערכת יחסים כזו.

27. האבחנה בין זוגיות הזוכה למעמד של "ידועים בציבור" לבין זוגיות מסוג "חברות" בלבד, שאינה משתכללת למעמד של ידועים בציבור- אינה פשוטה, כל מקרה ייבחן ויוכרע בהתאם לנסיבותיו המיוחדות כפי שנאמר לעניין זה ברע"א 9755/04 ביטון נ' קצין התגמולים [פורסם בנבו] שלעיל:

"ההכרה בבני זוג כ'ידועים בציבור' מחייבת עמידה ב'מבחן סף'". כדברי הנשיא ברק: ...בטרם יוחלט שהצדדים הם אכן ידועים בציבור. יש להראות כי בני-הזוג עברו את שלב ה'ניסיון', והם מבקשים למסד את הקשר ביניהם " (רע"א 8256/99 פלונית נ' פלוני, פ"ד נח(2) 238, 213 (2003))" (סעיף 22 לפסק דינו של כב' השופט ריבלין).

כבוד השופט רובינשטיין ברע"א 9755/04 (מול פסקאות ב' ג') אף מזהיר ממצב שבו בית המשפט יטיל על בני זוג שבחרו לחיות בזוגיות (רצופת אהבה ככל שתהיה) ללא כוונה ליצור מחויבות משפטית הדומה לקשר נישואין, תוצאות משפטיות מרחיקות לכת ויבסס זכויות על יסודות שאינם מוצקים כסלע.

הוא מפנה בנושא זה להכרעתו של בית הדין הרבני הגדול בתיק 1-24-22-01 פלונית נ' אלמוני (מיום 22.3.04), בה נדרש כבוד הרב דיכובסקי לתופעה המקובלת בימינו אצל

צעירים רבים החיים יחדיו ללא נישואין, כאשר מגמתם המשותפת היא לקיים חיים משותפים ללא התחייבות וכמו כן ללא זכויות, והם מעוניינים ליצור מערכת יחסים שתאפשר להם להיפרד מבלי שתוטלנה עליהם מחויבויות.

"מי אנחנו שנטיל עליהם בניגוד לרצונם מסכת של התחייבויות, עקב מגוריהם המשותפים"...

28. לכן יש להיזהר מלהטיל על בני הזוג חובות שכלל לא העמידו לנגד עיניהם. מוסיף כבוד השופט רובינשטיין ומציין שקיימת בהחלט אפשרות של חיים משותפים המבוססים על חברות קרובה וקשר נפשי ורגשי ממושך ועדיין הקשר לא התגבש להכרה בהם כידועים בציבור.

ד. היישום – האם יש לראות בצדדים כידועים בציבור

א. העדר מיסוד מערכת היחסים של הצדדים ואי הבאת ילד משותף לעולם. מערכת יחסים של התובעת עם גבר אחר בתקופת הנתק ביניהם וקשרים של הנתבע עם נשים אחרות

29. התובעת הצהירה כי הכירה את הנתבע בשנת 1994. בשנת 2000 עבר הנתבע להתגורר בדירתה, ובמשך תקופה של כ- 10 שנים חיו הצדדים תחת קורת גג אחת וניהלו חיים משותפים כזוג לכל דבר ועניין. עוד הצהירה כי לא נשאו מתוך בחירה.

30. הנתבע הצהיר כי הכיר את התובעת בהיותו בן 18, ומאז מידי פעם היה פוגש אותה ובמשך שנתיים ההיכרות הייתה ארעית ומקרית. החל משנת 1996 התפתחו מדי פעם יחסי אישות כאשר התובעת הייתה היוזמת והמדריכה, והוא בהעדר כל ניסיון נגרר אחר פיתויה של התובעת. הנתבע הצהיר כי הוא מעולם לא התגורר בביתה של התובעת והיא מעולם לא התגוררה בביתו.

עוד הצהיר כי ב- 1998 התובעת הכירה קבלן מירדן ולא היה כל קשר בינו לבינה אז. ב- 2004 נולדה לתובעת ילדה מיחסיה עם אותו קבלן וזאת לאחר שכבר היה לה ילד, מגבר נוסף.

הקשר ביניהם חודש ב- 2004 ביוזמת התובעת והוא היה על בסיס מיני ובילויים בלבד, כאשר הילדה שנולדה לה הייתה בת חודש. להצהרתו, במקביל לקשר עם התובעת היו לו קשרים עם נשים אחרות והתובעת הייתה מודעת לכך. כן הבהיר כי ב- 2008 הקשר ביניהם נותק לאחר שהתובעת שוב יצרה קשר עם גבר אחר והיא בהיריון ממנו.

31. בעדותה טענה התובעת כי הייתה בקשר עם הנתבע במשך שנתיים ונפרדה ממנו, לאחר מכן הייתה במערכת יחסים עם גבר אחר במשך 3 וחצי שנים לו הרתה את ילדתה

השנייה, ולאחר פרידה ממנו בשנת 2000 חזרה להיות בקשר עם הנתבע. ובהמשך לאחר פרידה מהנתבע התקשרה במערכת יחסים חדשה ונולד לה ממנה ילד נוסף.

”ש. מתי הכרת את האדון מירדן?

ת. בשנת 1996.

ש. והיכרות איתו כמה זמן ערכה?

ת. שלוש וחצי שנים עד שנת 1999 בערך.

ש. ומתי נולדה הילדה?

ת. בשנת 2000. נפרדתי ממנו כשהייתי בהיריון.

.....

ש. באותה תקופה כשיצאת עם האדון מירדן, היית בקשר עם הנתבע?

ת. לא. הייתי בקשר איתו לפני. יצאתי עם המשיב שנתיים, נפרדנו והכרתי את

האבא של הילדה, הייתי איתו שלוש וחצי שנים, נכנסתי להיריון, נפרדנו בגלל

כל מיני מריבות ובגידה. לא הייתי באותה תקופה בקשר עם המשיב. כשלידתי

את הילדה בת חודשיים או שלוש וחזרתי להיות בקשר עם המשיב.”

(עמ' 5 שורות 28-33 וכן עמ' 6 שורות 3-7):

”ש. ומה היה בין 1998 ל 2000 ?

ת. נפרדנו.

ש. גם אז הוא היה נאמן?

ת. לא הייתי בקשר איתו. משנת 1996 עד 2000 לא הייתי בקשר איתו. רק אחרי

שהקטנה שלי נולדה בשנת 2000 חזרתי להיות בקשר איתו.”

(עמ' 12 שורות 1-5).

32. הנתבע העיד כי היו לו מערכות יחסים מקבילות עם נשים אחרות בזמן שהיה עם התובעת.

”ש. למה לא עזבת אותה, המשכת ב- 2003 לחיות איתה?

ת. כי הייתה למסגרת בילויים ולא היה חסר לי עוד בחורות, פתאום הייתי הולך אליה

ועשינו את זה, היה לי כייף. יש לי הרבה בחורות שהכרתי מגיל 15 ונשארתי בקשר.

ש. כשהיה לך קשר עם מי היה לך קשר עם בחורות אחרות.

ת. כן, נ', ע””.

(עמ' 48 ש' 27-31).

33. התובעת נשאלה בחקירתה על הסיבה לנתק שחל ביחסים בינה לבין הנתבע לאחר שנתיים

של קשר ועל מערכת היחסים עם גבר אחר בתקופת הנתק, והשיבה כדלקמן:

”ש. למה בשנת 1998 או 1996 הפסקת את הקשר עם הנתבע והתחלת עם זה

מירדן?

ת. אני חושבת שהתאהבתי בו. אז נפרדתי ממנו והלכתי לשני.
 ש. אז האהבה שלך לא הייתה מי יודע מה?
 ת. הייתה אהבת בוסר, אחר כך האהבה הייתה יותר עמוקה. מה רע אם יש גבר שמפרנס ואוהב?
 ש. גילית לו שהתאהבת בגבר ירדני?
 ת. למה הוא לא ידע?
 ש. אני אומר לך שהייתה ביניכם מערכת יחסים פתוחה, לו היו קשרים עם נשים ולך עם גברים. לא הייתה לך בעיה בכלל לקום אחרי שנתיים וללכת לגבר אחר?
 ת. דברים משתנים, נוצרים מצבים חדשים, החיים ממשיכים. הנה יש לי בן זוג חדש וילד ממנו".
 (ראה עמ' 17 שורות 13-3).

34. התובעת העידה כי הסיבה לנתק ביניהם היה רצונו של הנתבע להתחתן וחוסר יכולתה לשאת את הקנאה באחרת. "...הגיע מצב שהקנאה אכלה אותי והחלטתי לחתוך.
 ש. אז לא הוא נעלם את החלטת לחתוך?
 ת. לא. אבל באותו כיוון הוא גם החליט ללכת".
 (עמ' 8 ש' 19-20).

35. הנתבע העיד כי הסיבה לפרידה ביניהם נעוצה ברצונו להתחתן.
 "ת. החלטתי להתחתן, והיא יודעת, אמרתי לה שאני רוצה להתחתן. אמרה לי בסדר. הלכתי וראית מישהי והתארסתי איתה.
 ש. בגלל שרצית להתמסד עם מישהי מוסלמית נפרדתם?
 ת. הייתי בשל לחתונה. לא היו יחסים, היה ידוע שמחר יכיר מישהי אחרת, לא חייב להיות איתה".
 (עמ' 51 שורות 24-28).

36. גם אימה של התובעת, הגב' א' ש', העידה על בתה כי "היא עזבה את דודו והלכה לג' כי הוא בגד בה" (ראה עמ' 24 שורה 3) וכי "היא לא עזבה את ד'. היא עברה לג', רבים כמו כל זוג" (שורה 5). וכשנשאלה מהיכן היא יודעת שהצדדים חיו ביחד 10 שנים הסיבה "אני שכנה שלהם" (עמ' 24 ש' 19-20). עוד נשאלה האם לתובעת היו קשרים עם גברים אחרים והשיבה: "אני לא יודעת, מאז שיש לה את דודו לא היה לה. אני לא חייבת להגיד מה היה לה ומה לא היה לה..." (עמ' 26 ש' 7-8). ובאשר לסיבה שאין לצדדים ילד משותף העידה: "ש. את יודעת למה הם לא עשו ילד ביחד? ת. לא.
 ש. מ' לא אמרה לך? ת. לא" (ש' 9-11).

37. הצדדים אישרו בעדותם כי מעולם לא תכננו להינשא זה לזה, ומעולם לא עמד על הפרק להביא ילד משותף לעולם.

הנתבע העיד-

”לשאלת בית המשפט: עלה על הפרק ילד משותף ?

ת. אף פעם, לא דיברנו על זה, לא על חתונה ולא על כלום. אני תמיד חשבתי להביא אישה מוסלמית מהדת שלי והיא ידעה את זה. היא תמיד אמרה שהיא בחיים לא תתחתן עם ערבי”.

(עמ' 51 שורות 17-14).

התובעת העידה -

”ש. מדוע לא ביקשת או עשיתם ילד?

ת. כי הוא לא רצה ילד. הוא רצה ילד מאישה מוסלמית. הוא תמיד אמר שהוא אוהב אותי ורוצה אותי אבל ילד רק מאישה מוסלמית.

ש. ולמה את זה לא ציינת בתצהיר?

ת. אני ביקשתי? מתי אמרתי את זה? אתה זה שאמר לי שהוא רצה ילד.

ש. גם את לא רצית ילד?

ת. היה דיבור על זה אבל הוא אמר שהוא לא רוצה, שילד הוא רוצה מאישה מוסלמית.

ש. גם את זה לא כתבת?

ת. לא נשאלתי, אם הייתי נשאלת הייתי אומרת”.

(עמ' 10 שורות 12-4).

38. גם אימה של התובעת, העידה כי הצדדים מעולם לא תכננו להתחתן ולא התכוונו להביא ילד משותף לעולם.

”ש. למה כל השנים הם לא התחתנו?

ת. הוא איש מאמין ונאמן לדת שלו והיא לא לחצה עליו להתחתן.

ש. כלומר מההתחלה היה ברור שהם לא מתכוונים להתחתן.

ת. נכון, אבל להיות זוג כן.

ש. אבל מההתחלה היה ברור שלא יהיה להם ילד משותף?

ת. כן, אני חושבת ככה. הוא שומר דת, רצה ילד משלו, זו זכותו”.

(עמ' 19 שורה 33 ובהמשך עמ' 20 שורות 5-1).

ב. מהות הקשר בין הצדדים וטיבו – יחסי אישות ובילויים

39. הנתבע טען לאורך כל ההליך כי טיב יחסייהם של הצדדים היה על בסיס מיני ובילויים בלבד, ולא היה בקשר ביניהם מאומה מעבר לכך. על דבריו חזר ושנה גם במהלך חקירתו, כפי שיובא להלן (ראה עמ' 40 שורות 6-3):

” יצאנו בתקופה של השנתיים האלה אולי כמה פעמים לבילויים, אז לא היה לי כסף להזמין אותה למסעדות, לבילויים, אולי נסענו פעם פעמיים לעכו וכמה פעמים יצא לנו יחסי מין בזמן שהייתה אצל אמא שלה, ברוב הפעמים

עשיתי איתה בשדות, באוטו, אחרי שנתיים הכירה מישהו מירדן והחליטה להתחתן”.

וכן עמ' 41 שורות 5-10 :

”ש. למה החלטת לחדש את הקשר?

ת. כי זה לא עניין שהסכמתי, התחלנו לדבר פעם ב, מה היה, מה הקשר שהיה איתו, כמו בחור ובחורה שמדברים רגיל. זה היה קשר שהיא ביקשה לצאת לבלות, עושים מה שעושים וחוזרים הביתה.
ש. תספר את מערכת היחסים עם מ'
ת. זה בילוי ומין בלבד”.

40. הנתבע העיד שבגלל טיבו הלא מחייב של הקשר גם לא ראה לנכון להיפרד מהתובעת:

”ש. למה לא עזבת אותה, המשכת ב- 2003 לחיות איתה?

ת. כי הייתה למסגרת בילויים ולא היה חסר לי עוד בחורות, פתאום הייתי הולך אליה ועשינו את זה היה לי כף.”
(ראה עמ' 48 שורות 27-29).

עוד העיד כי ”אני לא גרתי אצלה אף פעם ישנתי אולי כמה פעמים. אולי 5 פעמים” (ראה עמ' 41 שורות 16-17), וכך ”אני לא חייתי איתה” (שורה 22). כאשר נשאל ”עשיתם עוד דברים בבית?” השיב: ”עשינו סקס” (ראה שורות 24-25). ”ש. אירחתם חברים, עשיתם ארוחות? ת. אירחנו אנשים לא, היא אירחה חברים שלה. יש לי חבר שתמיד היה איתי ובא איתי פעמיים שלושה לארוחות”. (עמ' 41 ש' 26-28).
ובהמשך (ראה עמ' 44 שורות 10-14):

”ש. האם אתה ומ' יצאתם לבלות יחד?

ת. מה זה לבלות?

ש. מה עשיתם יחד חוץ מסקס?

ת. הלכנו למסעדות, לעכו, נסעתי לאילת איתה, דוד שלה היה לו הזמנה מהעבודה ואז היה זול מאוד, ונסענו לאילת כמה ימים וזהו, טיילנו קצת”.

42. התובעת הצהירה בתצהירה כי היא תמכה בנתבע, ובעקבות תמיכתה הוא התפתח מקצועית והגדיל את הכנסותיו באופן משמעותי, בעוד שהיא דאגה לכל ענייני הבית, בין היתר, הכנת אוכל, כביסה, קניות וניהול חשבונותיו וכו'.
התובעת העידה:

” ש. אם היית קוראת את כתב ההגנה שלו והתצהיר שלו, היית יודעת שהוא טוען

שהקשר שלכם היה רק לצורך בילויים ומין?

ת. אם זה רק צורך בבילויים ומין למה חיכה 10 שנים? למה להיתקע עם אישה אחת 10 שנים אם זה רק לבילוי ומין. הו איכול להגיד שהיה עם כמה נשים, אבל אני אומרת שהיה נאמן והיה איתי”.

43. אחותה של התובעת העידה כי מעבר ליחסי אישות הוא גם לקח את התובעת לבתי מלון והאחיינית שלה כמעט קראה לו אבא.
"ש. הוא טוען שהיו רק יחסי אישות.
ת. ובתי מלון שהוא מימן זה רק יחסי אישות, זה שאחיינית שלי כמעט קראה לו אבא".
(עמ' 30 ש' 5-6).

44. אמה של התובעת שעומתה עם טענת הנתבע כי טיב הקשר היה רק מין ובילויים העידה :
"אם שמים פינה וארונית וכלי גילוח וכל הדברים והטיולים ומתי נצא ואפילו שאני מחזיקה את הילדה. הוא היה לארג".
(עמ' 23 ש' 1-2).

45. במהלך ההוכחות הוצגו תמונות של הצדדים מטיול בתאילנד, בילוי במסעדה, טיול בחרמון, בילוי בחוף הים, מאידך לא הוצגו תמונות של הנתבע עם מי בנותיה, חרף הטענה כי הייתה קרבה רבה בין הנתבע לבת הקטנה שקראה לו "אבא".

ג. הצדדים לא התגוררו זה עם זה בבית אחד משותף חסר הרכיב של "חיי משפחה"

46. התובעת הצהירה כי בשנת 2000 עבר הנתבע להתגורר עימה בדירתה ובמשך 10 שנים התגוררו יחד תחת קורת גג אחת וניהלו חיים משותפים לכל דבר ועניין.

47. במהלך ישיבת ההוכחות העידה התובעת כי הנתבע ישן אצלה כארבעה או חמישה ימים בשבוע, וזאת עד שאחיו התחתן, ואז היה הנתבע צריך להשגיח על אימו ולטפל בה :
"ש. מעולם לא ישנת בכפר שלו?
ת. לא.
ש. זה נראה לך סביר לבני זוג שחיים כמו משפחה?
ת. ברור. הוא ישן אצלי למה אני צריכה לישון בכפר. לשאלת בית המשפט אני משיבה שהוא ישן אצלי כארבעה או חמישה ימים בשבוע וזאת עד שאחיו התחתן ואז קצת פחות כי אמא שלו מבוגרת וצריכה השגחה אבל הייתי הולכת אליהם הרבה.
ש. אני אומר לך שאולי הוא ישן אצלך 20 או 30 פעם?
ת. ואני ירדתי עכשיו ממאדים.
ש. ולמה רק ארבע או חמש פעמים בשבוע?
ת. כי אמא שלו מבוגרת והוא היה צריך לקנות לה תרופות ומישהו היה צריך להיות איתה. אח שלו התחתן ועזב את הבית. הייתי הולכת אליהם הרבה".
(עמ' 15 שורות 14-24).

48. לעומת זאת, הנתבע העיד כי הוא ישן אצל התובעת מדי פעם ולא היו לו חפצים אישיים בדירה.

”ש. האם אי פעם ישנת אצלה בבית?”

ת. ישנתי מידי פעם.

ש. גרת בבית?”

ת. לא. כי הבית שלה, קודם כל, כל השנים מעמידר, אני לא גרתי אצלה אף פעם, ישנתי אולי כמה פעמים. אולי 5 פעמים.”
(עמ' 41 שורות 12-17):

...

”ש. מפנה לסעיף 16 לתצהיר. אתה מודה שמפעם לפעם נהגת לבקר בדירה של מ'.

ת. כן.

לשאלת בית המשפט: היו לך דברים אישיים בדירה שלה?

ת. לא. שום דבר.

.....

ש. מפעם לפעם היית מבקר בדירה של מ'.

ת. כן. אולי פעם בשבוע, פעם בחודש.”

(בעמ' 53 שורות 21-30):

49. אימה של התובעת, העידה כי הצדדים לא התגוררו זה אצל זה באופן קבוע ומתמיד, אלא באופן "חופשי":

”ש. לפי מה שאת אומרת לי, החל מהתחלת הקשר שלהם, הוא התגורר איתה?

ת. לא. התחילו חברים, היה ישן בבית, אחרי תקופה קצרה,

ש. כמה זמן אחרי שנעשו חברים התחיל לישון אצלה?

ת. תקופה קצרה. בשבילי תקופה קצרה זה שהם התחילו להיות זוג.

ש. ואז הוא התחיל לגור אצלה

ת. היו חופשיים, היו מן חיים יפים כאלה.

ש. כשאת מתכוונת חופשיים למה הכוונה שלך?

ת. הוא הלך לאמא שלו וכיבד אותה מאוד, חזר, הביא לה דברים ואוכל מבושל

.....”

(עמ' 20 שורות 27-33 ובהמשך עמ' 21 שורות 1-4):

ובהמשך:

”ש. את אומרת שתוך זמן קצר מאז שהם הכירו הוא התחיל לגור אצלה?

ת. הוא לא גר תמידי. הוא לא אף פעם, אלא לא גר תמידי, הוא הכיר בה כאישה וקנה לה זהב,

ש. את אומרת שתוך זמן קצר לאחר שהכירו הוא התחיל לגור אצלה

ת. כן. אבל לגור לא קבע. הם לא גרו קבע. הוא לא ביקר, הוא בא התקלח, הייתה פינה שלו, הכל, היה לו הכל משלו, הוא בגלל שאמא שלו שסובלת מלחץ דם הוא לא עוזב אותה בכלל.

....

ת. היא לא עבדה. אני לא יודעת, היא התגוררה איתו תאריכים אני לא יודעת,

"....

(שורות 11-19).

50. אחיו של הנתבע מר ב' ז' לא הכחיש את ההיכרות שלו עם התובעת והעובדה כי ביקרה בעסק שלו, ובבית המשפחה, אך הבהיר כי אין בכך כדי לפגוע בראייתו את הקשר ביניהם כרומנטי בלבד.

"ש. מאיפה ההיכרות איתה?"

ת. דרך אח שלי, הוא היה בקשר איתה, קשר איך אומרים, קשר מיני, חברי, הוא היה

בגיל צעיר ואז הכיר אותה..."

(עמ' 31 ש' 19-27).

עוד העיד כי הם מעולם לא התגוררו יחד (עמ' 34 ש' 7-8).

51. גם האח הנוסף מר א' ז' העיד כי הידידות בין השניים הייתה:

" ידידות רגילה, חברים, טיולים..."

(עמ' 35 ש' 25-27).

עוד העיד כי עד נישואיו בשנת 2005 הנתבע ישן עימו באותו חדר בבית המשפחה כל הזמן.

" ש. זאת אומרת במשך כל שנות החברות שלהם הוא מעולם לא ישן אצלה.

ת. מה שידוע לי שהוא ישן כל הזמן בבית, ישנתי איתן תמיד באותו חדר, אף פעם לא

הרגשתי שהוא לא ישן בבית".

...

"ש. משנת 94 עד 2005. 11 שנים. כמעט כל תקופת הקשר ביניהם הוא ישן בבית.

ת. כן".

(עמ' 36 ש' 9-10, וכן 15-16).

ד. תשלומים ששילם הנתבע עבור התובעת ורכישות שונות שנעשו לטובתה – עימות בין

הגרסאות והאם עולות לכדי "ניהול משק בית משותף"

52. התובעת הצהירה כי פיתחה תלות כלכלית בנתבע, והוא רכש עבורה רכוש וציוד לדירה.

53. עם זאת, ומבלי שעובדות אלו צוינו בכתבי טענותיה, הודתה התובעת בעדותה כי עבדה

קבלן עצמאי, הוגש נגדה כתב אישום בגין מכירת חשבוניות פיקטיביות של העסק לשנים

2000-2005 בסכום של 5,000,000 ₪, ונגזר עליה עונש של עבודות שירות במשך חצי שנה

(ראה עמ' 8 שורות 25-31).

54. התובעת הודתה כי לא היה לה חשבון בנק משותף עם הנתבע, לא היה לה יפוי כוח לחשבון שלו ושום רכוש משותף עימו (עמ' 16 ש' 6-2) וגם טענתה כי הייתה שותפה לתכנון הבית שבנה עם האדריכלית לא הוכחה והיא ויתרה על הבאתה לעדות.

55. במהלך החקירה הנגדית עומתה התובעת עם הטענה כי היא זו שהוציא מהנתבע כספים, וכי ביקשה ממנו לשלם מחשבון הבנק שלו חלק מהתשלומים עבורה היות והיא לא הייתה מסוגלת להשתמש בחשבונה כי הייתה תחת מעקב של מוסדות שונים.

“ש. כשהיו לך כל כך הרבה כספים מהעסקאות שעשית למה הוא היה צריך לפרנס אותך?
ת. זה לא נכון.”
(עמ' 9 שורה 33 ובהמשך עמ' 10 שורה 1).

וכן בעמ' 11 שורות 15-22 :

“ש. האמת שלך אומרת שלמרות שהוא בחור טוב הניסיון שלך הוא לקחת ממנו כסף?
ת. אם אני מבשלת לו ומכבסת לו ומנקה לו? הוא לא צריך לשלם עבור האבקת כביסה, האוכל והחשמל?
ש. הנושא של שמשכת כמה פעמים בויזה?
ת. לא משכתי כמה פעמים, חיינו על הויזה שלו ועל חשבון הבנק שלו ועל הכסף שלו.
ש. אני אומר לך שכל מה שנעשה לגבי החשבון והויזה כמה פעולות, זה היה כתוצאה מזה שאמרת לו שאת לא רוצה ששלטונות המע"מ והמל"ל יראו שיש לך כסף?
ת. זו הגרסה שלך. אני אומרת שאתה טועה.”

56. עוד הודתה כי היה לה אז ויש לה עד היום תיק איחוד בהוצל"פ ועל כן אין לה ככלל חשבון בנק.
(עמ' 16 ש' 6-1).

57. כאשר נשאל הנתבע בעניין מימון המנוי לקאנטרי הוא השיב כי הוא שילם והיא החזירה לו בתשלומים:

“... היא אמרה שאין לה כסף לשלם, לא הייתי מוכן לשלם הכל, היא אמרה תשלם בתשלומים ואני אשלם לך במזומן, הייתה מחזירה לי כל חודש במזומן.”
(עמ' 42 שורות 20-21).

לעניין הנסיעה המשותפת לתיאלנד ציין כי היא יזמה זאת והיא דחפה אותו לכך:
"..." בזמן שהיה לי מין איתה, לא חשבתי על טיולים, בתי מלון, תמיד זה שיצא ממנה, למשל הציעה לי לנסוע לתיאלנד, לקח המון זמן ושכנעה אותי לנסוע לתיאלנד..."
(עמ' 46 ש' 4-2).

בעניין רכישת מוצרים לבית – מכונת כביסה ודלת כניסה, העיד כי ביקשה ממנו בשל חוסר יכולת כספית לממן זאת, והוא נעתר לכך, ובאשר למימון קורס נהיגה העיד כי הוא שילם עבורה מפני שהיא חששה לפגיעה בקצבת מל"ל והיא החזירה לו את התשלום, ובאשר לקורס גישור היא שילמה בכרטיס האשראי שלו ללא רשותו:

"ש. מדוע רכשת מוצרים שונים עבור הבית של מ' כגון מכונת כביסה, דלת כניסה, בשנים שהייתם בקשר. אם הקשר הוא מיני, ואתה לא גר שם, ואתם לא מנהלים קשר זוגי, למה שתרכוש דברים כאלה לבית של מ'?
ת. אני זוכר ששילמתי על דלת, על מכונת כביסה אני לא יודע ואמרה לי שהיא חיה מביטוח לאומי, אני מבקשת שתקנה לי אותה, דאגה שאקנה בכרטיס אשראי, אף פעם לא הבנתי למה.
ש. מציגה לך את החשבוניות של דלת הכניסה ששולמה בכרטיס האשראי שלך ומכונת הכביסה עם כרטיס האשראי שלך.
ת. הכרטיסים האלה, החלפתי אותם כמה פעמים בבנק, היא הייתה לוקחת את המספר ומשתמשת בזה. היא הייתה גונבת רישיון רכב ומצלמת אותו.
(ראה עמ' 48 שורות 6-2).

"הקורס גישור, רבתי איתה על זה, לא מימנתי אותה, אני לא יודע ששילמה מהכרטיס שלי, לא ביטלתי שום עסקה. ... היא תמיד גנבה עם אותו כרטיס. הייתי מחליף כרטיסים כי היא הייתה גונבת את המספר."
(עמ' 52 שורות 15-17).

"ש. תסביר לי בבקשה למה ממנת למ' רישיון נהיגה?
ת. היא אמרה לי "תשלם לי, ואני אשלם לך במזומן" אני לא זוכר איך היה אמצעי התשלום."
(עמ' 56 שורות 21-22).

58. לעניין תשלומי הוצאות הבית, הסתבר כי מדובר בתשלומי כבלים והוצאות עבור אינטרנט 013 בלבד.

הנתבע העיד כי שילם עבורה כבלים כי לא היו לה שיקים והיא החזירה לו את הכסף.

”שילמתי יס, היא אמרה אין לי שיקים וכלום, לא מקבלים מזומן ולא אגרות, וכל חודש הייתה משלמת, כשהיו מוסיפים, בערך 215 ₪ ואם היו מוסיפים היא הייתה מוסיפה לי את הכסף” (עמ' 49 ש' 17-15). ובאשר לתשלום אינטרנט העיד כי ”...היא דיברה איתם, אני לא מכיר אותם, אין דבר כזה. ש. ביטלת את העיסקה? ת. יכול להיות. ביקשה ממני לקנות פלאפון, היא חיה חיים, רצתה לחיות על חשבון אחרים...” (עמ' 50 ש' 24-21).

59. לעניין תשלומי טיפול בלייזר ואיחולי ברכה – הוצאה זו והודעות אהבה אלו, הוצאו לטענת הנתבע בתחבולה ממנו.

באשר ללייזר, העיד הנתבע כי תשלום של 8000 ש”ח נסחט ממנו על ידה סמוך לפרידתם ונתבקש על ידה לטיפול עבור מחלת הסרטן, והובטח כי יוחזר לו, כאשר הגילוי שנעשה שימוש בהמחאות לטיפול לייזר נחשף על ידו לאחר האירוסין שלו.
”...למה את שמה לגופך מחלת סרטן ואת הולכת לעשות לייזר. היא הכחישה.
זה היה דבר שפגע בי המון”. (עמ' 52 ש' 32-19).

באשר לאיחולי הברכה שצורפו לזרי הפרחים- העיד כי 'היא הייתה אוהבת רושם בזמן שאמא שלה או אבא שלה היו אצלה, מבקשת פרחים להראות שיש לה אהוב הייתי מביא בתום לב וחוזר הביתה. פעם אחת הבאתי לה פרחים ולא הייתי כותב, גם כשהייתי מביא לאשתי לא הייתי כותב. היא הייתה מביאה לי כרטיס לכתוב ואמרת לה שאני לא יודע לכתוב הייתה אומרת לי לכתוב "אני אוהבת אותך" הייתי כותב ולא חשבת על זה"
(עמ' 46 ש' 29-20).

60. באשר לרכב - גרסת התובעת כי הנתבע רכש עבורה רכב מסוג הונדה שנת ייצור 91 לא הוכחה. מעדותו של מוכר הרכב ושל הנתבע התרשמתי כי כל תפקידו של הנתבע היה לתווך בין התובעת למוכר בשל היכרותו את הרכב בו הוא טיפל שנים במוסך ותמורת הרכב שולמה מכיסה של התובעת.

61. בסוף חקירתו נשאל הנתבע כיצד הוא מיישב בין תמיכתו הכלכלית בתובעת לבין טענתו כי היה ביניהם רק קשר רומנטי לא מחייב, והשיב :
”...אני נפלתי קורבן אני נשארתי בבוץ.”
(עמ' 57 ש' 15-10).

”ש. תמכת בה כלכלית נכון?
ת. לא, כל תשלום ששילמתי היא הבטיחה לי החזרת כסף ועד היום לא קיבלתי שום דבר,”
(עמ' 57 שורות 27-25).

עוד העיד לגבי אופייה ושליטה בו :

**”אני רוצה שתיכנסו לראש שלה כדי להבין עם איזו אישה אנחנו מדברים, כשהייתה אומרת לנו נפרדים הייתה מנצלת שאני רוצה להתחתן מנצלת כל כסף לפני שאני הולך...
(עמ' 52 ש' 19-23).**

62. משמיעת העדויות התרשמתי כי הנתבע לא נשא בנטל הוצאות הבית. הנתבע שילם רק עבור כבלים ואינטרנט, לבקשת התובעת, מתוך שיקוליה ותוך התחייבות מצידה להחזיר לו כספים אלו. גם הרכישות השונות שבוצעו על ידו, לא נעשו כולן מתוך רצונו המלא אלא לבקשתה, כאשר הוא נכנע ללחץ שהפעילה, והתרצה לנוכח הבטחתה כי תשיב לו את הכספים במזומן. עוד התברר כי חלק ממימון ההוצאות בוצעו על ידה מכרטיס האשראי שברשותו ללא הסכמתו והוא נאלץ להחליפו מספר פעמים.

63. עוד התרשמתי מתמימותו של הנתבע ומכנות דבריו, ובאשר לנדיבותו וטוב ליבו העידו גם אחות התובעת והשכנה ממול, ועל כן, גרסתו כי מימון ההוצאות והרכישות בוצעו בחלקן מרצונו ובחלקן האחר תוך התחייבות מצד התובעת להשיב לו סכומים אלו, אמינה עלי יותר.

באשר לתובעת, עבירות המס שביצעה כמו גם התמונה המצטיירת מהעדויות כי ניצלה את תמימותו של הנתבע והוציאה ממנו כספים בשם הקשר הרומנטי ביניהם מעיבה על אמינותה.

ה. התובעת עזרה לנתבע לבחור את ארוסתו לה נישא

64. התובעת עזרה לנתבע לבחור את בת זוגו לה יינשא. העובדה כי התובעת המתיימרת לתאר את עצמה כיזועה בציבור של הנתבע הודתה בעדותה כאמור, מצביעה על כך שהקשר הרגשי שהיה ביניהם אינו קשר ייחודי כמו בעל ואישה המאפיין ידועים בציבור.

65. גרסתה של התובעת כי סייעה לו לבחור אישה, הואיל והנתבע הבטיח לה שהוא ימשיך להיות איתה חרף נישואיו, ” אנחנו החלטנו שאנחנו נשארים ביחד והוא מתחתן ” אינה מתקבלת על הדעת מבחינה אנושית. לא הגיוני כי התובעת לא תקנא בצרתה, והיא תשלים עם המצב להתחלק בנתבע עם אישה אחרת. ואכן, די לבחון את אופן התמודדותה של התובעת עם נישואיו של הנתבע, כדי להסיק זאת.

”ש. אני אומר לך שאחרי שהגשת את התביעות הקודמות זה היה לאחר שנודע לך שהוא עומד להתארס עם אשתו?”

ת. זה לא נכון, אני זו שבחרתי לו את אשתו. היו שלוש נשים שהיה צריך לבחור מביניהם. באו אליי הביתה משפחת חמודי שלא הסכימו לתת לו את הבת שלהם בגלל הקשר שלי איתו. הוא התקשר אליי ואמר לי שהוא לא רוצה אותה כי היא גבוהה והוא רוצה את אחותה. הוא רצה את שתינו. אני אישרתי לו את אשתו."

(עמ' 7 שורות 11-16).

"ש. מבחינת הזמן אני אומר לך שהתביעות הקודמות הוגשו זמן קצר, אולי יום לפני שהתארס עם אשתו וזו הייתה אמורה להיות "מתנת האירוסין" שלך אליו?

ת. אתה צריך להבין את מערכת היחסים. אני חייתי איתו והוא רצה להתחתן, ההורים שלו הפעילו עליו לחץ הם לא היו מוכנים לוותר. הוא אמר שהוא לא יוותר עליי ויתחתן איתה רק בשביל ילדים. אנחנו שנינו התחלנו לחפש אישה ביחד."

(ש' 22-27).

"ש. השתתפת באירוסים?

ת. לא. לא יכולתי לעמוד בכך רגשית. אני בחרתי לו את האישה. הוא לא רצה אותה אלא את אחותה. מבחינה רגשית לא יכולתי לעמוד בזה. קמתי והלכתי. אחרי שהוא התארס עוד קיימנו יחסימיין."

(עמ' 13 ש' 28-31).

"ש. באת מהריון מהבן זוג החדש?

ת. כן.

ש. יש סיבה שאת לא מתחנת עימו?

ת. נכוויתי מהמשיב ואני לא מעוניינת.

ש. לא ברור מדוע נכווית, הרי את אישרת את אשתו?

ת. כי הוא עבד עליי, בזה שאנחנו נבחר ביחד את האישה ובאמת היו שתיים או שלוש בחורות שביטלו בגלל שהם ביררו וראו שאנחנו חיים ביחד. ואז הוא הגיע לבחורה הזו וכשהיה אצלה התקשר אליי ושאל אותי שאלות. הגיע מצב שהקנאה אכלה אותי והחלטתי לחתוך."

(עמ' 8 ש' 16-19).

1. מניעות

66. התובעת לא התייחסה בסיכומיה לעובדה כי ב- 14.6.09 חתמה על תצהיר בפני עו"ד לפיו

הצהירה כי היא מוותרת על כל הזכויות שלה כנגד הנתבע, מבטלת את שתי התביעות

שהגישה כנגדו – תביעה לפירוק שיתוף ברכוש (תמ"ש ...) ותביעה למזונות (תמ"ש ...)

וכי אין לה שום תביעות ו/או דרישות ו/או בקשות מכל מין וסוג כנגד הנתבע (התצהיר הוגש וסומן 1/).
בהצהרתה כאמור התובעת אישרה כי אין לה למעשה כל עילת תביעה כנגד הנתבע ולא תהיה לה.

67. בעדותה טענה כי חתמה על התצהיר היות והנתבע השלים עימה והם חזרו לחיות ביחד, ולאחר הגשת התצהיר, הכול התחיל מחדש (עמ' 7 ש' 1-3). התובעת הודתה כי לא מסרה למותב שדן בתביעות כי זוהי העילה האמיתית למחיקת התביעות, ולא ידעה להסביר מדוע לא נרשם בתצהיר הנ"ל שהשלימה עם הנתבע (עמ' 14).

68. גם אם התובעת חזרה בה מהאמור בתצהיר בעצם הגשת כתבי התביעה החדשים, אין חולק כי התעלמותה מעובדת קיומו בכתבי בי דין שהוגשו מטעמה ונכונותה לחתום על תצהיר ויתור, יש כדי לעמוד לרועץ כנגדה במכלול השיקולים.

ז. התובעת הודתה כי היא מונעת מרגש של קנאה

69. התובעת שהעידה כי התביעה הראשונה הייתה "מתנה לאירוסין" והשנייה "מתנה לחתונה", מצביעה על כך שהמניע להגשת התביעה, הינו פסול ושלא בתום לב.

ש. והתביעות הנוכחיות "מתנה לחתונה", מה את אומרת על זה?

ת. שהתביעה הראשונה הייתה מתנה לאירוסין והשנייה מתנה לחתונה. לא הסתכלתי על הזמנים. זה מה שהיה בלב. ניסיתי ללכת איתו ולהסתדר איתו. אם זה היה מסתדר הייתי הולכת איתו, אבל זה לא הסתדר ולכן הגשתי את התביעות בגלל הרגש.

ש. למה הגשת את התביעות השניות?

ת. בגלל שנפרדנו כי הוא רוצה להתחתן ואני לא עמדתי בזה והוא שכנע אותי וחזרנו. נפרדנו, הגשתי את התביעות הראשונות כי נפרדנו. ואז הוא בא והשלמנו ואחרי שבועיים הוא ביקש שאבטל את התביעות. הלכתי לחבר שלו וחתמתי שם. אחרי שבועיים שלושה הוא נעלם. הוא עשה לי תרגיל ולכן הגשתי את התביעות האלה. שיבין מה זה לשחק ברגשות של אדם. אני לא יכולה לקנות רגש אבל אני יכולה לקנות את מה שבניתי.".
(עמ' 7 שורות 27-32 ובהמשך עמ' 8 שורות 1-6).

70. יתר על כן, התובעת אישרה בעדותה כי כשהזוגיות החלה להתפורר היא התחילה לתעד ולאסוף ראיות כנגדו. כך שמרה מיסרוניים אוהבים שלו אליה, שלטענתו נשלחו על ידה

מהפלאפון שלו, נטלה מסמכים שונים ממנו שלטענתו נגנבו מרכבו, וסחטה ממנו כספים בדרכים לא ישרות (לטיפולי לייזר).

ש. איך ידעת לכתוב בתצהיר את הסמסים במדויק אם מחקת אותם?

ת. רשמתי את הסמס סמוך למועד קבלתו ואחר כך מחקתי.

ש. למה כתבת אותם?

ת. כשמתחילה זוגיות להתפורר, אני מאשרת שאספתי ראיות.

ש. לפני כן לא שלח סמס או פשוט לא שמרת?

ת. הוא תמיד שלח אבל אף פעם לא הרגשתי צורך לשמור הואיל ולא חששתי מפרידה כשחששתי מפרידה התחלתי לתעד.

...

ש. מה שקורה כאן מצטרף למעשים הלא הגונים שלך שהזכרנו כאן. לקחת את הפלאפון שלו וסימסת לפלאפון שלך?

ת. הוא יכול להגיד מה שהוא רוצה.

ש. זה הגיוני שכשהזוגיות מתפוררת ממשיכים לשלוח סמס כל כך לוחטים?

ת. הזוגיות לא התפוררה, היו עליות וירידות אבל הזוגיות הייתה...".

(עמ' 13 ש' 26-10).

ת. אחרית דבר

71. התרשמתי כי מדובר במערכת יחסים של בני זוג שהיטיבה עם שניהם, כל אחד מנקודת מבטו הסובייקטיבית. הצדדים בילו ונהנו ביחד. הנתבע שהיה צעיר יותר ותמים נשבה בקסמה של התובעת, והתובעת מצידה ידעה לנצל את חולשתו של הנתבע ולהשיג מימון כלכלי ממנו. לצדדים היו רגשות אחד כלפי השני, אך הם ידעו כי אין סיכוי למיסוד הקשר ביניהם ולהבאת ילדים משותפים לעולם. התובעת הביאה לעולם שני צאצאים נוספים עם גברים אחרים, אחד בזמן הנתק ביניהם והשני תקופה קצרה לאחר הפרידה מהנתבע. לנתבע הייתה גישה חופשית לביתה של התובעת והוא היה בן בית שם, אך הוא לא חי איתה "חיי משפחה" ולא התקיים רכיב "המגורים המשותפים". הקשר ביניהם אמנם נמשך על פני 10 שנים אך הלינות של הנתבע בביתה היו מזדמנות ולא קבועות. הזוגיות הייתה רומנטית, יותר בהיבט של נוחות וחיבה מצד שניהם. הנתבע לא רצה להתחייב כלפיה והביע זאת מפורשות באי נכונותו להינשא לה ובאמירתו כי יינשא רק לבת דתו. מבחינתו התובעת הייתה עבורו כמאהבת וידידה אהובה והוא גמל לה על כך במימון כספי של צרכיה השונים ובמחילה על אי השבת כספים שמסר לה וכן בתשלום עבור הנאותיהם ובילויהם המשותפים. התובעת מצידה דבקה בנתבע שהיה בעל יד רחבה וקשוב לצרכיה הנהנתנים אך הבינה כי היא לעולם לא תהיה אשתו, ואף אם לא הודתה בכך, ידעה בסתר ליבה כי מדובר בקשר זמני וכי הנתבע עתיד לקשור את גורלו עם אישה אחרת. העובדה כי התובעת חתמה טרם הגשת התביעה על תצהיר ויתור על כל זכויותיה מהקשר שנרקם בין השניים וכי עזרה לו לבחור את בת זוגו שלימים נישא לה מאושרים את גרסת הנתבע כי מערכת היחסים ביניהם נעדרה מימד של מחויבות.

72. לצדדים לא היו "יחסי שיתוף" - חשבונות הבנק היו נפרדים, הם לא ניהלו עסק משותף, הנתבע לא לקח חלק בעסק של הכנת פנקסי חשבונות כוזבים, לא הוכח כי היו להם תכניות משותפות לעתיד לבוא. הנתבע גם לא נטל חלק אופרטיבי בניהול משק הבית. להעדר התשתית העובדתית והמשפטית גם חובר התצהיר של ויתור על הזכויות כידועה בציבור של הנתבע והמניע הנקמני להגשת התביעות.

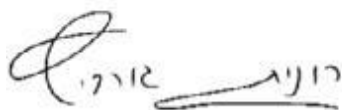
73. לאור האמור, אני קובעת כי מעיון בחומר הראיות ובטענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה שהתובעת לא הרימה את הנטל להוכיח כי נתמלאו התנאים להכרתה כידועה בציבור. לפיכך, התביעה ההצהרתית להכרה בה כידועה בציבור ולקבלת מחצית מהרכוש שנצבר במהלך החיים המשותפים ואשר נמצא בבעלותו ו/או בחזקתו של הנתבע נדחית.

74. משעה שהוכרע כי הצדדים אינם ידועים בציבור, ממילא אין לתביעה למזונות משקמים על מה לסמוך, ולפיכך גם תביעה זו נדחית.

שקלתי את עניין החיוב בהוצאות, ונמנעתי מלהורות כן, רק בשל דגש שנתתי למצבה הכלכלי והנפשי של התובעת.
מותר לפרסום ללא פרטים מזהים.

המזכירות תמציא העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים ותסגור התיקים שבכותרת.

ניתן היום, כ"ט אדר תשע"ד, 01 מרץ 2014, מוצ"ש, בהעדר הצדדים.

רונית גורביץ, שופטת